

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Mielosios mamos,

Motinos dienos proga sveikinu Jus linkėdamas gausių Dievo malonių ir Šventosios Dvasios dovanų.

Mylinčios ir švelnios, nuolankios ir kantrios, jautrios ir ištvermingos, dovanojančios meilę bei širdies šilumą, auginančios ir puoselėjančios vaikų širdelėse grožio bei gėrio daigus, atleidžiančios, kai vaikai jus pamiršta, tampa nebylūs jūsų skausmui, – nepaliaukite kelti akis ir širdį į visų mūsų Motiną Mariją. Ji sustiprins, paguos ir nuramins.

Būkite visada maldos moterys, kupinos Šventosios Dvasios, būkite žiburiai, per kuriuos į jūsų šeimas lietušį Dievo meilė bei gailestingumas.

**Parapijos klebonas mons.
Vytautas Grigaravičius**

V. Mačernis

Pasikalbėjimas su mama

Atsimenu Tavąsias pasakas, Mamyte, Tą Tavo širdį mylinčią ir gerą, Kadais aš Tau žadėjau gražią pilį pastatyti Ir šventėms dovanoti karalaitės dvarą.

Aš pievose dažnai laksčiau kaip vėjas, Manęs nuvargusio ateidavai parnešti. Sode aš žalią drebulę pasėjau Ir lieptą pertiesiau į kitą griovio kraštą.

Ir Tu matei, kad aš taip greitai augau, Mąstei: „Sūnelis greit bus vyras“. Dabar savęs, savų minčių nebesugaudau, Vaikystę menant ašaros pabyra.

Kai saulė nusileidžia, žvaigždės ima degti, Dar daug norėčiau Tau aš pasakyti: Kodėl keliaujam taip toli į naktį? Kodėl graudu dabar, ilgu, Mamyte?

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Šeštinės – Kristaus Žengimo į dangų šventė

Mieli broliai ir seserys, gegužės mėnesį minime dvi jums labai džiugias šventes – Šeštinės ir Sekminės.

Gegužės 16 d. švenčiame Kristaus Žengimą į dangų, Kristaus išaukštinimo, galybės ir didybės dieną. Jėzus – kančios ir skausmų vyras, savųjų išduotas, sumuštas ir iškankintas, pasmerktas mirti, išjuoktas kaip netikras pranašas ir atmetas kaip apsišaukėlis karalius, bejėgis kunigas, šiandien yra dangiškojo Tėvo apgintas buvusio, esamojo ir būsimąjo pasaulio akyse. „Kas tuo įtikės ir pasikrikštys, bus išgelbėtas, o kas netikės, bus pasmerktas“ (plg. Mk 16,16), – paskelbė Kristus apaštalams prieš pakildamas į dangų.

Kaip liudija Raštai ir Evangelijos, „mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Dievas <...> prizadino Kristų iš numirusių ir pasodino danguose savo dešinėje, aukščiau už visas kunigaikštystes, valdžias, galybes, viešpatystes ir už kiekvieną vardą, tariamą ne tik šiame pasaulyje, bet ir būsimajame“ (Ef 1,17; 20-21). Semitų pasaulyje dešinė simbolizuoja gerovę, laimę, garbę. Iki šių dienų išliko paprotys: garbingiausią, mylimiausią svečią šeimininkas sodina savo dešinėje. „Dievo dešinė“ yra galios ir pasaulio valdymo simbolis. Taigi, įžengęs į dangų ir pasodintas Tėvo dešinėje, Kristus visiškai atsiskleidžia kaip Mesijas ir Sūnus, pasaulio Viešpats. Žengdamas į dangų Jėzus savo mokiniams pažadėjo: „Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite jos galybės ir tapsite mano liudytojais <...> lig pat žemės pakraščiu“ (Apd 1,8). Šie žodžiai, be abejo, padaršino apaštalus: jie nėra palikti vieni, jie nuolat išgyvens Jėzaus artumą ir veiks Jo vardu.

Jėzaus sugrįžimas pas Tėvą suteikia viltį, kad ir mes, įtikėjusieji ir mylintys Dievą, taip pat pateksime į dangiškojo Tėvo namus. Juk pats Jėzus sakė: „Aš žengiu pas savo Tėvą ir jūsų Tėvą, pas savo Dievą ir jūsų Dievą“ (Jn 20,17). „Mano tėvo namuose daug buveinių <...> Einu jums vietos paruošti. Kai nuėjęs paruošiu, vėl sugrįšiu ir pas save pasiimsiu“ (Jn 14,2-3). Šis Jėzaus pažadas galioja ir šiandien, nes Jis vis dar sėdi dangaus soste su Tėvu ir vadovauja jums.

Kristus, išėjęs iš Tėvo, tapęs žmogumi, parodė pavyzdį, kaip turime gyventi, kad būtume verti Dievo karalystės. Sugrįžęs atgal pas Tėvą, Jėzus atvėrė dangaus duris visiems jums. Tik pirmiau nei įžengsime į dangiškojo Tėvo buveinę, ant mūsų nužengs Kristus pažadėtoji Dvasia. Ji stiprins ir drąsins, padarys mus bebaimus Jo Evangelijos skelbėjus. Tik Šventosios Dvasios perkeisti galėsime skelbti Prisikėlusįjį ir tikėtis dangaus.

Paklausykime apaštalo Pauliaus patarimo: „Jeigu esate su Kristumi prikelti, siekite to, kas aukštybėse, kur Kristus sėdi Dievo dešinėje. Rūpinkitės tuo, kas aukštybėse, o ne tuo, kas žemėje“ (Kol 3,1-2). Taigi pakelkime savo širdis ir mintis į dangų, su pasitikėjimu žvelkime į Viešpatį, skelbdami, kad dangaus vartai yra atviri visiems, kurie Juo tiki ir ištikimai Jam tarnauja. Tikėkime ir gyvenkime viltimi, kad Jėzus nepaliaus rūpintis mumis ir išlies malonių, reikalingų Jo Bažnyčiai stiprinti. Šiandien, kai Bažnyčia yra puolama, kai bandoma ją sugriauti iš vidaus, ypač reikia stiprinti savo tikėjimą ir būti vienybėje su Jėzumi Kristumi. Amen.

Sekminės – Šventosios Dvasios atsiuntimas

Gegužės 23 d. švęsime Sekminės. Tai yra ta diena, kai Šventoji Dvasia nužengė ant Jėzaus mokinių. Grįždamas pas Tėvą į namus, Kristus pažadėjo mokiniams, kartu ir gimstančiai Bažnyčiai, kad nepaliks jų našlaičiais, o atsiųs jiems Dvasios dovanų. Mokiniai mylėjo Viešpatį, tačiau skaudūs įvykiai dar vis laikė juos baimėje, todėl meilę Kristui buvo paslėpę giliai širdyje. Mokiniai bijojo viešai liudyti Kristų, jie sėdėjo drauge aukštutiniame kambaryje, kaip jiems buvo liepęs Kristus prieš pakildamas į dangų. Jiems belaukiant iš dangaus pasigirdo užesys <...>, pasirodė ugnies liežuviai, kurie pasidaliję nusileido ant kiekvieno jų“ (Apd 2,2-2). Ir jie „visi pasidarė pilni Šventosios Dvasios“ (Apd 2,4).

Šventajame Rašte Dvasia niekur nevaizduojama švelni ir rami. Ją lydi stublionių jėga. Tiek Senajame, tiek Naujajame Testamente randame galingą Šventosios Dvasios veikimą. Teisėjų knygoje skaitome apie Jeftą ir Samsoną. Kai Viešpaties Dvasia atėjo pas Jeftą, jis įgavo drąsos ir išvyko į mūšį prieš Amono sūnus, o kai „Viešpaties Dvasia pagavo Samsoną, jis perplėšė liūtą <...> visai nieko neturėdamas rankoje“ (Ts 14,6). Šią galingą Dvasios jėgą sutinkame ir tada, kai Biblijoje aprašoma sandora ant Sinajaus kalno, izraelitų susirinkimas po sunkios tremties ir kiti įvykiai.

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

Sekminių Šv. Rašto skaitiniai kalba apie Šventosios Dvasios galingą veikimą Kristaus mokiniais, jų perkeitimą: iš nusiminusių, baimingų vyrų jie tapo kupini išminties, supratimo, tvirtumo, maldingumo bei žinojimo. Kai ant jų nusileido „ugnies liežuviai“, jie įgavo gilia „kalbėti kitomis kalbomis“ (Apd 2,4), kitaip tariant, skelbti Kristų visų tautų žmonėms. Ryškus Šventosios Dvasios veikimas pasireiškia apaštalo Pauliaus atsivertimo istorijoje. Paveiktas Kristaus Dvasios, iš aršaus Bažnyčios persekiotojo jis tapo uoliu liudytoju, skelbdamas Kristaus prisikėlimą.

Ir šiandien galime atrasti daug liudijimų apie perkeičiantį Šventosios Dvasios veikimą. Štai keletas pavyzdžių. Vieno mokslininko išpažintis: „Esu labai logiškas ir analitinio proto žmogus, man visur reikia aiškių įrodymų. Vis dėlto čia, universitete, su manimi atsitiko kažkas, ko negaliu racionaliai, moksliskai ar psichologiškai paaiškinti. Mane visiškai apžavėjo Kristus ir jaučiu, kad kažkokiu būdu Jis yra ir veikia manyje... Negalėčiau paaiškinti šio jausmo. Jis ypač priartėjo, kai pradėjau skaityti apie pirmuosius krikščionis. Šie žmonės mane taip patraukė ir apstulbino, kad padariau išvadą, jog negalima net abejoti Jėzaus buvimu ir tuo, kad Jis yra Dievo Sūnus“ (“Eik į savo kambarėlį”: Traukianti Jėzaus jėga.). Ir toliau mokslininkas dali-

jasi, kad net abejonių akimirkomis jis tvirtai tiki Jėzaus prisikėlimu.

Arba štai kaip pasakoja lakūnas: „Aš buvau pakrikštytas, tačiau tėvai išsiskyrė ir mano religiniu auklėjimu niekas nesirūpino. Į Bažnyčią praktiškai neidavau, išskyrus laidotuves ar vestuves, nebuvau priėmęs net Pirmosios šv. Komunijos. Kai atėjo laikas tuoktis, neketinau priimti Santuokos sakramento, net jei mano žmona to reikalautų. Po šešerių santuokos metų mums gimė mergaitė. Žmona pasirūpino, kad ji būtų pakrikštyta. Tačiau tai neturėjo jokios įtakos mano santykiui su Bažnyčia. Kartą sėdėjau automobilyje, laukdamas svainio, ir per radiją pranešė, kad

ta gatve važiuos Šventasis Tėvas Jonas Paulius II. Kai pasirodė popiežiaus automobilis ir jį lydinti minia žmonių, man tarsi kas būtų smogęs galingu akmeniu. Mano akyse pradėjo tvenktis ašaros, ir aš pajutau begalinį norą sugrįžti į Bažnyčią. Negalėjau to paaiškinti, bet tučiuojau išrašiau į rengimo sakramentams grupę savo parapijoje. Jaučiuosi iš tiesų paliestas Šventosios Dvasios. Pirmą kartą gyvenime patyriau tokią ramybę ir gėrį, kokio nebuvau pajutęs iki šiol. Norėjau, kad rengimosi sakramentams grupės užsiėmimai vyktų dažniau, vieno karto per savaitę man buvo per mažą! Daug skaitau apie mūsų tikėjimą, atradau katalikišką radijo stotį, kuri kasdien padeda mąstyti apie Viešpatį. Kiekvieną dieną dėkoju Viešpačiui ir šlovinu Jį už tai, kad pakvietė mane grįžti namo, į šitą nuostabią Bažnyčią, ir už visus palaiminimus, kuriuos Jis man suteikė per visą gyvenimą, net tada, kai buvau Jam atsukęs nugarą“. Tokių liudijimų kiekvienas jūsų gali atrasti savo aplinkoje. Tad nesistebėkite ir nesmerkite to, kuris galbūt anksčiau buvo nutolęs nuo Dievo, net smerkė išpažįstančius Jį, o šiandien yra uolus Kristaus Evangelijos išpažinėjas ir skelbėjas.

Pamąstymą apie Šventąją Dvasią baigsiu popiežiaus Jono Pauliaus II žodžiais: „Tegul Šventoji Dvasia, Sekminių Dvasia, padės mums nuskaidrinti neaiškumus, sušildyti abejingumą, nušviesti tamsą, o pasaulio akivaizdoje būti ištikimais ir kilnadvasiais Kristaus meilės liudytojais, nes niekas negali gyventi be meilės“. Amen.

Popiežiaus katechezės Benediktas XVI

Apie šv. Pranciškų Asyžietį

Brangūs broliai ir seserys!
Vienoje iš paskutiniųjų katechezų jau atskleidžiam apvaizdingą vaidmenį, kurį atnaujinant ano meto Bažnyčią atliko šventojo Pranciškaus Asyžiečio ir šventojo Dominyko Guzmano įsteigti Mažesniųjų brolių ir Pamokslininkų ordinaai. Šiandien norėčiau pristatyti jums Pranciškų, tikrą šventumo „milžiną“, tebežavinčių daugelį įvairaus amžiaus ir skirtingų religijų žmonių.

„Nacque al mondo un sole – Pasauliui patekėjo saulė.“ Tokiais žodžiais didysis italų poetas Dantė Aligjeris „Dieviškojoje komedijoje“ užsimena apie šventojo Pranciškaus gimimą Asyžiuje 1181 m pabaigoje ar 1182 metų pradžioje. Jis priklausė turtingai šeimai – tėvas prekiaavo medžiagomis – ir nerūpestingai leido paauglystę ir jaunystę, žavėdamasis savo laiko riteriškais idealais. Dvidešimties metų dalyvavo viename karo žygyje ir pateko į nelaisvę. Susirgo ir buvo paleistas. Grįžus į Asyžių, prasidėjo ilgas dvasinio atsivertimo procesas, paskatinęs pamažu atsisakyti iki tol praktikuotos pasaulietinės gyvenenos. Į šį laikotarpį įsirikiuoja garsusis susitikimas su raupsuotuotoju, kurį Pranciškų nulipęs nuo arklio pabučiavo ramybės bučiniu, ir Nukryžiuotojo žinia nedidelėje Šv. Damijono bažnyčioje. Triskart Nukryžiuo-

tasis jį užkalbino tardamas: „Pranciškau, eik ir atstatyk mano griūvančius namus.“ Šiame paprastame Šv. Damijono bažnyčioje Viešpaties išgirstų žodžių įvykyje glūdi gili simbolika. Šventasis Pranciškų tiesiogiai pašaukiamas atstatyti šią mažą bažnyčią, tačiau apgriuvęs pastatas simbolizuoja dramatišką ir nerimą keliančią ano meto Bažnyčios padėtį: paviršutinišką tikėjimą, kuris gyvenimą nei ugdo, nei perkeičia, drungną dvasininkiją, meilės atšalimą – vidinį Bažnyčios nuosmukį, lydimą ir vienybės irimo atsiradus ereziniams sąjūdziams. Tačiau šios irstančios Bažnyčios viduryje stovi ir kalba Nukryžiuotasis, kviečiantis atnaujinti, pašaukiantis Pranciškų savo rankomis konkrečiai atstatyti Šv. Damijono bažnyčią, simbolizuojančią gilesnį pašaukimą savo radikaliu tikėjimu ir karšta meile Kristui atnaujinti pačią Kristaus Bažnyčią. Šis įvykis, nutikęs tikriausiai 1205-aisiais, primena kitą panašų įvykį 1207 metais – popiežiaus Inocento III sapną. Tas sapne išvydo, kad Šv. Jono bazilika Laterane, visų bažnyčių motina, jau griūva, tačiau ją pečiaus dar remia mažas ir nereikšmingas vienuolis. Viena vertus, įdomu tai, jog ne popiežius laiko bažnyčią, kad ši nesugriūtų, bet mažas ir nereikšmingas vienuolis, kuriame popiežius atpažįsta vėliau jo aplankyti atvykusį

Pranciškų. Inocentas III buvo galingas popiežius, turėjęs puikų teologinį išsilavinimą ir didelę politinę galią, tačiau Bažnyčią atnaujina ne jis, bet menkas ir nereikšmingas vienuolis – Dievo pašauktas šventasis Pranciškų. Kita vertus, svarbu pabrėžti, kad šventasis Pranciškų Bažnyčią atnaujina ne be popiežiaus ar jį atmesdamas, bet bendrystėje su juo. Abu dalykai vienas nuo kito neatsiejami – Petro įpėdinis, vyskupas, apaštališkąją įpėdinyste besiremianti Bažnyčia ir naujoji charizma, Šventosios Dvasios tą valandą duota Bažnyčiai atnaujinti. Tik drauge auga tikrasis atnaujinimas.

Grįžkime prie šventojo Pranciškaus gyvenimo. Kadangi tėvas Bernardonė prikišo jam per didelį dosnumą vargšams, Asyžiaus vyskupo akivaizdoje Pranciškų simboliniu mostu nusimetė drabužius, taip parodydamas ketinimą atsisakyti tėvo palikimo: kaip sukūrimo akimirka Pranciškų neturi nieko, išskyrus gyvybę, dovanotą jam Dievo, į kurio rankas jis save atiduoda. Paskui jis gyveno kaip eremitas, kol 1208 m. jo atsivertimo kelionėje žengiamas dar vienas esminis žingsnis. Šventasis Pranciškų išgirsta ištrauką iš Mato evangelijos – Jėzaus kalbą į misiją siunčiamiems apaštalams ir pasijunta pašauktas gyventi neturte ir atsidėti pamokslavimui. Prie jo

prisijungia kitų palydovų, ir 1209 m. jis leidžiasi į Romą pranešti popiežiui Inocentui III apie naujos krikščioniškojo gyvenimo formos projektą. Didis popiežius priėmė jį tėviškai; paties Viešpaties apšviestas, jis suvokė Pranciškaus pažadin-

to sąjūdžio dieviškąją kilmę. Asyžiaus poverello suprato, jog kiekviena Šventosios Dvasios dovanota charizma turi būti palenkta Kristaus Kūno, kuris yra Bažnyčia, tarnybai, todėl visada veikė bendrystėje su bažnytine valdžia. Šven-

tųjų gyvenime pranašavimo charizma niekada neprieštarauja vadovavimo charizmai, ir net jei tam tikrų įtampų pasitaiko, jie moka kantriai sulaukti Šventosios Dvasios meto.

/ tęsinys kitame laikraščio Nr./

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Kristaus Prisiškėlimo parapijoje skelbiami „Savanorystės metai“

Kas iš to mano broliai, jei kas sakosi turįs tikėjimą, bet neturi tikėjimo darbų?! Ar gali jį išgelbėti tikėjimas? Ar nori žinoti, neišmintingas žmogau, kad tikėjimas be darbų nevaisingas? Kaip kūnas be dvasios miręs, taip ir tikėjimas be darbų negyvas (Jok 2, 14.20.26).

Mieli tikintieji, švęsdami Kristaus Prisiškėlimą, kartu džiaugiamės ir prašome Viešpatį stiprinti mūsų žingsnius bei mintis skelbiant šią džiugią žinią savo aplinkoje. Kiekvienas esame įpareigoti būti Kristaus apaštalais kasdien, liudijant tai savo krikščionišku gyvenimu.

Kristaus Prisiškėlimo parapijos kunigai ragina nebūti abejingiems Bažnyčios veiklai ir prisidėti prie parapijos kasdie-

nio gyvenimo. Šie metai mūsų parapijoje skelbiami Savanorystės metais. Bažnyčią sudaro ne tik kunigai, ir ne tik jie yra atsakingi už parapijos tikinčiuosius, jų veiklą bendruomenėje. Kiekvienas galime įnešti mažesnę ar didesnę dalį, kad parapija būtų gyva tikinčiųjų bendruomenė, kurioje būtų meldžiamasi ir padedama artimui. Kristus skelbė, kad yra su mumis iki pasaulio pabaigos, tad mūsų pastangos tikrai nebus bevaisės, jei veiksime kartu, o svarbiausiai Kristaus paskatinti ir įkvėpti.

Kviečiame prisijungti ir kartu dalyvauti procesijose, padėti vargšams, tvarkyti bažnyčios aplinką, įsijungti į jaunimo grupes ar kt. veiklą. Norinčius įsijungti į

savanorišką veiklą maloniai kviečiame apsilankyti parapijos raštinėje, kur jums bus suteikta visa informacija.

B. Vasylienė

Konferencija Lietuvos Seime

Kovo 9 d. parapijos klebonas mons. Vyt. Grigaravičius, vikaras Virginijus Vaitkus ir grupelė pastoracinės tarybos narių dalyvavo Lietuvos Respublikos Seime vykusiame konferencijoje „Laisvė ir atsakomybė: Ekonomikos ir politikos pagrindai Caritas in veritate šviesoje“. Konferencijos dalyvius pasveikino LR Seimo pirmininkė Irena Degutienė ir arkivyskupas Sigitas Tamkevičius, Lietuvos Vyskupų konferencijos pirmininkas. Arkivyskupas, iškėlęs klausimą „Kodėl daugelis žmonių nusivylė laisve?“, atsakė: „Daugelis neturi tiesos, nejučia meilės, o ypač stokoja tarnaujančios meilės. Kai kas norėtų Bažnyčią uždaryti po septyniomis spynomis, kad nesigirdėtų jos skelbiamo tiesos ir meilės balso.“

Konferencijoje buvo perskaityti trys pranešimai, pristatantys Benedikto XVI encikliką *Caritas in veritate*.

Kun. Kęstutis Kėvalas pranešime „Moraliniai kultūriniai visuomenės pagrindai pagal Caritas in veritate“ apžvelgė popiežiaus enciklikoje pateiktą Bažnyčios požiūrį į gyvenimo klausimus trim aspektais – socialiniu, politiniu ir ekonominiu. Pirmasis Bažnyčios rūpestis – žmogus ir jo orumas. Bažnyčia jaučia pareigą Evangelijos šviesoje nušviesti savo meto socialines problemas. Demokratija be dvasinių vertybių tampa totalitariniu veiksmu.

Enciklikoje visuomenės situacija analizuojama transcendentiskumo, neatlyginamumo ir globalizacijos, arba tautų vystymosi, aspektais. Meilė tiesoje įgalina žmogų patirti dovaną. Neatlyginamumas jo gyvenime reiškiasi daugiopomis formomis. Žmogus sukurtas dovanai, o tai išreiškia bei įgyvendina jo transcendentinį matmenį. Kadangi meilė tiesoje yra dovana, kurią visi gauna, tai ji yra ta jėga, kuri suvienija žmones taip, kad tarp jų nebūna jokio sienų. Neatlyginamumo

principas Bažnyčios mokyme yra naujovė. Rinka, veikianti socialinėje erdvėje, turi būti pagrįsta pasitikėjimu, jei to nėra, rinka neveikia. Globalizacijos amžiuje ekonomiką vargina konkurencija, todėl ekonominiams gyvenimui būtinos sutartys, kurios reguliuoja lygiaverčių vertybių mainus. Žinoma, reikalingi teisingi įstatymai bei dovanojimo dvasios paženklinti darbai.

Italų profesorius Antonio Maria Baggio skaitė pranešimą „Pokrizinis politikos permąstymas siekiant suasmenintos demokratijos“. Jis pradėjo nuo sveikinimo žodžių ir ištraukos iš Išėjimo knygos, kai Mozė, išvydęs degantį krūmą, išgirdo Viešpaties žodžius: „Arčiau neprieik! Nusiauk savo kurpes, nes vieta, kur stovi, šventa yra žemė! (Iš 3,5). „Tai žodžiai tarsi buvo skirti mums, nes Lietuvos žemė – šventa žemė,“ – sveikino pranešėjas. Prof. Antonio Maria Baggio toliau kalbėjo apie demokratijos įgyvendinimą, pateikė mintį, kad pasaulis pirmiausia kenčia dėl mąstymo stygiaus. Tai jis parėmė pavyzdžiais. Duonos trūksta todėl, kad kažkam tai patogu (o žemė juk turtinga!). 1989 m. Rytų Vokietijoje jis matė vyrą, kuris verkė, žiūrėdamas į laimingus laisvę atgavusius žmones, ir nuolat kartojo: „Kodėl, kodėl jie mūsų nekenčia?“ Tas vyras buvo komunistas, nutolęs nuo realybės, tiesiog sužlugdytas. Kitas pavyzdys iš dabartinės Italijos, kur buvo priimtas įstatymas, pažeidžiantis laisvą pasirinkimą: visi juo piktinosi, vadino kvailyste, kad negalima pasirinkti patiems rinkėjams Senatą atstovų. Profesorius komentavo, kad nebūna taip, kad visuomenė būtų bloga, o politikai geri, arba atvirkščiai. Įstatymas priimtas blogas, o žmonės tyli, nemaištantys. Politinis mąstymas nėra antraeilis dalykas, todėl labai svarbu, kad visuomenė perimtų iniciatyvą į savo rankas.

Kalbėdamas apie ekonomiką pranešė-

jas iškėlė klausimą: „Ko išmokė krizė?“ Politika ekonomikoje yra tai, kas išvirtino iš anksčiau. Mums sakoma, kad sistema tokia tobula, kad pati save ištaiso. Enciklika tam pasipriešina. Ekonomikos politiką turi sąlygoti du principai – laisvė ir lygybė. Profesorius A. M. Baggio kalbėjo: „Kai sakome „asmuo“, nesigiliname į kilmę, kaip šis asmuo buvo sukurtas. Jėzus Kristus padėjo pamatus naujam požiūriui į asmenį. Jis įveda į Dievo Trejybę, kur vienas vardas yra susietas su kitais, vieną ištaręs, iškart tari kitus. Taigi kai sakome „asmuo“, visų pirma turime trejybę sampratą. Tai gyvenimo logika: vyras ir moteris sukuria trečią asmenį“. Komunizmo požiūris į asmenį yra dualistinis: priešas – draugas. Kai jie susiduria, vienas kitą panaikina. Pliuralizmas remiasi trejybiniu pagrindu, tik tada įmanoma demokratija.

Kitas demokratijos principas – tauta turi išsakyti savo nuomonę apie pareigą ir negalima paklusti neišklausius savo tautos. Tauta yra gyva demokratija. Tikroji demokratija skirta tautai, o ne masei, kuri yra beformė, didelė daugybė, negyva. Tauta – demokratijos herojus: ji kuria projektus, ji yra varomoji pažangos jėga.

Trečiasis konferencijos pranešėjas – italų profesorius Luigio Bruni. Savo pranešime „Caritas in veritate: pasiūlymas naujai ekonomikai veiksenai“ jis kalbėjo apie ekonomišką mąstymą, minimą popiežiaus enciklikoje. Profesorius iškėlė klausimą: „Ką reiškia šandien išgyventi ekonominę vystymąsi? Kas tai yra: įmonė, verslas?“ Balsuodami rinkimuose mes tarsi dalyvaujame kuriant ekonomiką. Įeiname į parduotuvę ir kažką perkame, tuo išreikšdami savo nuomonę. Kokia gali būti ekonomika, jei nėra dovanos? Pvz., mikrorediktas nėra dovana, tačiau ši sutartis išlaisvina iš skurdo. Kreditas greičiau lei-

Nukelta į 4 p.

Atkelta iš 3 p.

džia išsivaduoti iš skurdo negu dovanojant neatlyginamai. Jis įpareigoja, skatina veikti, mąstyti. Sutartis, jei gimsta iš gėrio, yra neatlyginamumas. Jis kyla iš malonės, charizmos. Tai nėra, ką aš darau, bet kaip aš darau. Tai nėra dovanojimas, altruizmas, tai gyvenimas įsipareigojant.

Mafija visada pradeda nuo dovanojimo: taip ji užkariauja, pavergia savo naudai net valdžios struktūras.

Enciklika parodo, kas yra įmonė, verslininkas ir rinka. Tai teigiami dalykai. Nėra gero gyvenimo be verslininko, nes be jo neįmanoma sukurti materialių gėrybių, darbo vietų. Verslininkas iš pašaukimo nėra spekuliantas, nes jis kuria projektus, o spe-

kuliantas nekuria projektų ir vienintelis jo tikslas – pelnas. Verslininkas iš pašaukimo yra pilietiškas. Jis yra arba civilizuotas pilietis arba nepilietiškas, – kitokio nėra. Tautos, šalys vystosi tada, kai sugeba derinti konkurenciją, nori varžytis.

Perskaičius pranešimus, buvo padaryta kavos pertraukėlė, po kurios vyko diskusijos.

Parapijos kunigai

Amžinosios Eucharistijos adoracijos malonės

Nuo 2006 metų Kristaus Prisikėlimo mažojoje bažnyčioje darbo dienomis nuo 9.30 val. iki 17.00 val. vyksta Švč. Sakramento adoracija.

Kviečiame tikinčiuosius patogių laikų vieną kartą per savaitę įsipareigoti valandą laiko pasimelsti prie Švenčiausiojo, pabūti su Juo vienuoje ir tyloje, padėkoti už patirtas malones, išsakyti savo rūpesčius, vargus, skausmus, patirti gydančią Jėzaus meilės jėgą. Dievas mūsų laukia, kad galėtumėte suteikti malonių!

Pagal Motinos širdies teologiją adoruotojai patiria šias malones:

- Kiekviena šventa adoracijos valan-

da jūs priartinate visą pasaulį ir kiekvieną žmogų arčiau prie Dievo.

- Kiekvienoje šventoje adoracijos valandoje jūs pristatote Kristui visus tuos, kurie Jo nepažįsta ar yra nuo Jo nutolę. Jų vardu jūs būdite Kristaus artumoje, prašydami Jo nepažįstamiems žmonėms Dievo gailestingumo, Avinėlio Brangiausiojo Kraujo, kad jie pažintų Jėzų Kristų ir būtų išgelbėti.

- Šventojoje adoracijos valandoje jūs pagilinate savo asmeninę vienybę su Kristumi ir suteikiate didį džiaugsmą Jėzaus Švenčiausiajai Širdžiai. Adoracijos metu jūsų siela darysis vis gražesnė.

- Amžinojoje adoracijoje jūsų šeimos

ir visa parapijos bendruomenė yra priartinama prie Kristaus ir prašoma Viešpaties palaimos jiems visiems.

- Amžinoji Eucharistijos adoracija leis krikščionims perkeisti pasaulį.

Rima Lipšienė

Pagyvenusiu žmonių popietėje - Šv. Velykos

Aleliuja...Aleliuja...Aleliuja... Suskambėjo Prisikėlimo varpai ir atliepė kiekvieno kataliko širdyje. Todėl senjorai balandžio 7-osios popietę paskyrė gražiausiai metų šventei paminėti. Jau trečią kartą pagyvenusiu žmonių sambūris „Senjorai“ susirinko prie velykinio stalo. Kiekvienas atsinešė vaišių ir po margutį. Stalą puokštėmis papuošė Bronė Sabaliauskienė, Genovaitė Morkūnienė.

Bendra malda pradėjome Šv. Velykoms skirtą popietę. Joje apsilankęs klebonas monsinjoras Vytautas Grigaravičius pasveikino senjorus su prasminga švente, pasidžiaugė gausiu senjorų būriu. Taip pat priminė Prisikėlimo esmę bei kvietė nepamiršti krikščioniškos pa-

reigos žemėje ir atlikti kuo daugiau gerų darbų. Kaip jis sakė: „Kristus padarė atpirkimą, o Dievas kiekvienam parodys gailestingumą“.

Išrinkome gražiausią ir stipriausią margutį, o jų autorius apdovanojome gėlių žiedais. Išgirdome eilių, skirtų Prisikėlimo šventei, prisiminimų, išpūdžių. Buvo šventiška nuotaika, kai tarsi šeima pasidžiaugėme sulaukę Prisikėlimo. Žinoma, pasivaishinome. Ir visai nesvarbu, kas tos vaisės labai kuklios, bet juk mes pasidalinome ir visiems pakako. Ir pa juokavome, ir padainavome. Ir pasimiršo bėdos, ir rūpesčiai nublanko. Juk „Aleliuja“ ne tik senjorų lūpose suskambėjo, bet pasibeldė ir į širdis.

Pagyvenusiu žmonių popietėje – Lietuvos istorijos puslapiai

Atvertėme dar keletą Lietuvos istorijos puslapių. Šiomet minėsime gražų tautos jubiliejų – Žalgirio mūšio 600-ąsias metines. Tad norėdami daugiau sužinoti apie šį garsų mūšį, pakvietėme į popietę Vytauto Didžiojo Karo muziejaus LDK Karybos istorijos skyriaus vyr. muziejininkę Danutę Gruzdienę.

Ji mums papasakojo apie Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės kariuomenę Žalgirio mūšio išvakarėse. Prelegentė, remdamasi architektūriniais šaltiniais ir tyrinėjimais, atskleidė, kokia didelė ir galinga buvo Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės Vytauto kariuomenė, kas lėmė šio mūšio pergalę, koks buvo Vytauto

ir Jogailos vaidmuo, kaip pasikeitė santykiai tarp valstybių. Istoriniai dokumentai liudija apie didelę Lietuvos kariuomenės pergalę viduramžių epochoje.

Vyr. muziejininkė Danutė Gruzdienė atsakė į senjorų klausimus ir pasidžiaugė sambūriu, palinkėdama ir ateityje viskuo domėtis bei džiaugtis gyvenimu.

Pas Viešpatį iškeliauo vyriausia pranciškonų sesuo Marija Klara

Balandžio 9 d., eidama 104 metus, savo garbingą žemiškojo gyvenimo kelią baigė Dieviškosios Jėzaus Širdies pranciškonų sesuo Marija Klara FDCJ – Stasė Jankevičiūtė.

Turbūt ne vienas akylesnis mūsų para-

pijietis šiltuoju metu laiku pastebėdavo į mūsų bažnyčią vežimėlyje atvežamą senutę vienuolę ir atpažindavo ją kaip savo pirmąją tikybos mokytoją. Gūdžiais sovietų metais ši kukli seselė ištikimai ir ištvermingai atliko savo pareigas: slapta, nepai-

sydama draudimų, kasmet šeimose parengdavo apie 100 vaikų Pirmajai Komunijai.

Amžiną atilsį duok mirusiai ištikimai savo tarnaitai, Viešpatie, o mums, gyviems, jos gyvenimas tebūna artimo meilės ir tarnystės Dievui pavyzdys.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis